

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: J. J., zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2006, č. j. OAM-1344/VL-10-11-2006, o udělení mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2008, č. j. 61 Az 140/2006 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, **se** odměna za zastupování **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2006, č. j. OAM-1344/VL-10-11-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 3. 7. 2008, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“). Namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, konkrétně nesprávnou aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v jeho věci. Dle názoru stěžovatele mělo být v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu aplikováno ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ve spojení s čl. 1 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). Stěžovatel v dané souvislosti poukazuje na skutečnost, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako zjevně nedůvodná, pokud vyslovil obavu ze zabítí ze strany soukromé osoby, ať už z jakéhokoli důvodu v zemi původu, která je nedemokratická, muslimská a nedodrží lidská práva svých obyvatel, a to tím spíše, obrátil-li se stěžovatel s žádostí o pomoc na policii.

Stěžovatel uznává, že jím tvrzené skutečnosti nelze podřadit pod azylově relevantní důvody, avšak podotýká, že se nepochybně jedná o důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel namítá, že žalovaný ani krajský soud nezjišťoval potřebné údaje o postavení obětí msty v Kyrgyzstánu a o vynutitelnosti práva pro oběti násilí v této zemi. Česká republika si tedy nemůže být vůbec jista, zda v případě stěžovatele respektovala a dodržela mezinárodní závazky vyplývající pro ni z čl. 3 Evropské úmluvy a nedopustila se porušení čl. 1 odst. 2 Ústavy. Stěžovatel je přesvědčen, že se v jeho případě měla plně uplatnit přednost mezinárodního práva před právem vnitrostátním, kterou ve svém rozhodnutí ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, potvrdil i Nejvyšší správní soud.

Vzhledem k okolnosti, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být jeho kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom

splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V projednávané věci však stěžovatel neuvedl výslovně žádný důvod, pro který by jeho kasační stížnost měla být zdejším soudem věcně projednána, tedy žádnou okolnost, pro kterou jím podaná kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud k problémům stěžovatele spočívajícím ve fyzických útocích v souvislosti s úmrtím jeho kamaráda, který nešťastnou náhodou zahynul na venkově při rybaření a z jehož smrti příbuzní viní stěžovatele, konstatuje, že touto problematikou se opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval, např. v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (obě publikována na www.nssoud.cz). V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud vyslovil, že obava z vyhrožování soukromých osob není bez dalšího azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť se jedná o jednání jednotlivců, které nelze přičítat odpovědnosti státu.

Ve vztahu k námitce stěžovatele týkající se udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, *by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo státu svého posledního trvalého bydliště.* Podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jehož aplikace se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává, se za vážnou újmu považuje *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.*

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele potud, že doplňková ochrana je institutem pojmově odlišným od mezinárodní ochrany udělované formou azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Existenci vážné újmy, která je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany, žalovaný správní orgán zkoumá na základě skutkových okolností konkrétního případu, informací o zemi původu a především na základě konkrétních tvrzení, které stěžovatel předkládá správnímu orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

V dané věci zdejší soud z obsahu napadeného správního rozhodnutí ověřil, že správní orgán se problémem, zda stěžovateli v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy, zabýval. Žalovaný neshledal, že by dotyčnému hrozilo uložení či vykonání trestu smrti, a vzhledem k příčinám, pro které opustil svou vlast, nedospěl ani k závěru, že by stěžovateli v případě návratu hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ve smyslu zákona o azylu. Dále konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že na území Kyrgyzstánu v současné době neprobíhá mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt, a tedy ani z těchto důvodů stěžovatel nebude v případě návratu ohrožen na životě či lidské důstojnosti.

Nejvyšší správní soud tento názor žalovaného plně sdílí, neboť obavy stěžovatele v zemi původu byly zapříčiněny jednáním soukromých osob a stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by měl odůvodněné obavy z pronásledování z důvodů rasových, náboženských, národnostních, z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. S ohledem na vše výše uvedené tak k aplikační přednosti čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nebyl důvod, neboť je *prima facie* zjevné, že na stěžovatele citovaný článek Úmluvy o právním postavení uprchlíků vůbec nedopadá.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se v krátkosti vyjádřit k otázce přednostní aplikace Úmluvy o právním postavení uprchlíků. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že výňatky z odůvodnění jeho rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, v němž jsou obsaženy právní názory, které stěžovatel cituje a na které poukazuje v kasační stížnosti, nemohou (vytrženy z kontextu) sloužit paušálně jako opora kasačních námitek ve zcela jiné věci a za naprosto odlišných skutkových okolností. V případě, v rámci jehož řešení byly citované závěry vysloveny, se promítla krajní situace žadatele o azyl v době odchodu ze země původu, kdy důvodem podání žádosti o azyl bylo stěžovatelem tvrzené pronásledování z náboženských důvodů doložené listinnými důkazy obsaženými ve správním spisu. Součástí spisového materiálu byl zatýkácí rozkaz, podle něhož stěžovateli hrozil v zemi původu trest smrti podle islámského zákona („*Šarija*“) z důvodu šíření nemuslimských názorů a propagandistické práce směřující proti islámu. Popsaná situace je tak diametrálně odlišná od té, která je předmětem posouzení v dané věci, kdy argumentace stěžovatele stojí pouze na jeho tvrzení, že se v zemi původu cítí být ohrožen příbuznými svého kamaráda, který nešťastnou náhodou zahynul při rybaření a z jehož smrti jej tito příbuzní viní.

Ze shora uvedeného tak vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že

kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. a podle tohoto ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Bohdana Nováková, advokátka se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., hradí ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť dospěl k závěru, že jmenovaná advokátka neprovedla v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby, který by mohl být považován za důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatele. Má-li být úkon učiněný v řízení posouzen jako úkon právní služby ve smyslu § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), za který náleží odměna, musí být prokázán jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka. V daném případě však podání ustanovené zástupkyně ze dne 3. 7. 2008, označené jako doplnění kasační stížnosti, v žádném směru nedoplnilo původní kasační stížnost podanou samotným stěžovatelem, ani jeho argumentaci. Ustanovená zástupkyně tak v řízení o kasační stížnosti neučinila žádný úkon právní služby, za který by jí ve smyslu výše uvedených ustanovení advokátního tarifu mohla být Nejvyšším správním soudem přiznána odměna.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu